

К 79/Д 87

120000868694

КОГАТО КОТКАТА Я НЯМА

Джони Мортимър

Браян Кук

У 79
1981

ДРАМАТИЧЕН ТЕАТЪР "САВА ОГНЯНОВ" – РУСЕ

сезон 1990 – 1991 година

КОГАТО КОТКАТА Я НЯМА

английска комедия от ДЖОНИ МОРТИМЪР И БРАЯН КУК

превод – Галина Томова – Станкева

постановка

ДИМИТЪР СТОЯНОВ – гост

сценография и костюми

ДИМИТЪР ГИЛЕВ

музикално оформление

Димитър Стоянов

Помощник-режисьор:

Гинка Цанкова

Текста следи:

Александра Варамезова

Премиера

на 23 май 1991 г.

от 19 часа в зала "Русе"

титулна страница и карикатура

Димитър Гилев

актова фотография

Иван Бошнаков

редактор на програмата

Крум Гергицов

ДЕЙСТВУВАЩИ ЛИЦА

И ИЗПЪЛНИТЕЛИ

ДЖОРДЖ	ЦАКО ДАЧЕВ
МИЛДРИД	МИЛАНКА ПЕТРОВА
ЕТЕЛ	ГАЛИНА МИЛАНОВА
ХЪМФРИ	ЕМИЛ МИХОВ
ДЖЕНИФЪР	МАРИЯ ГИНКОВА
ШЪРЛИ	ТАТЯНА ЦВЕТКОВА

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868694

Зам. директор по техн. част — О. Жеков, зав. пост. част — П. Шопов, худ.-изпълнители — Ив. Памуков и Ц. Цанев, ръковод. на худ. осветление — Т. Йосифов, на звуково оформление — Цв. Ячев, театър-майстори — М. Рачев и Г. Маринов, театрален реквизит — В. Сапунджиев, дърводелско ателие — Ив. Киров, железарско — И. Ахмедов, тапицерско — Т. Михайлова, дамско шивашко ателие — М. Бурова, мъжко ателие — М. Минков, грим и перуки — Д. Тодорова, гардероб — Н. Силянова, Н. Желязкова, Б. Любенова, ръководител служба "Реклама и организация" — Ю. Нуриев.

444884

Актьорът Цако Дачев или изпълняван от него

герой се прехласва на женската красота??...

АХ, КОЛКО Е БЛИЗО ЕВРОПА ДО НАС!

ДИМИТЪР СТОЯНОВ е от изтъкнатите ни съвременни театрални режисьори. Завършва НАТФИЗ "Кр. Сарафов" — специалност "актьорско майсторство" /в класа на проф. Ф. Филипов/ — през 1962 г., но веднага започва да се занимава с режисура. От 1966 г. работи последователно като режисьор в театрите на Велико Търново и Плевен. От 1970 г. дълги години е преподавател по актьорско майсторство и режисура в НАТФИЗ. Негови постановки са удостоявани с високи награди на национални прегледи и различни театрални форуми у нас. От 1974 г. е режисьор в Нов драматичен театър "Сълза и смях" — София.

— Г-н Стоянов, често вашите спектакли са наситени с много зрелищност, динамика и откровен комизъм. Тази атмосфера е особено очевидна в постановките ви през последните години. На какво се дължи пристрастието ви към комичното?

— На желанието за бърз и непосредствен контакт със зрителя. Често изпадам в меланхолични ситуации, но в такива случаи се опитвам да се преборвам с тях, като гледам на живота откъм смешната му страна. Това не означава, че не осъзнавам неговата абсурдност. Винаги в трудни мигове не забравям, че сме тленни и се успокоявам, че напъните на някои към власт, кариера са просто смехотворни.

— В това сложно политическо време българинът жадно търси развлекателното и зрелищното в изкуството: на "мода" са леката комедия, шоупрограмите, филми с приключенско или еротично съдържание. Как си обяснявате този "бум" на шоу-културата?

— Когато няма какво да поглъщаме от магазините, е нужно да поглъщаме поредната порция "смехорин". Думата е разбира се измислена от мен, но това е точно лекарство, за да превъзмогваме трудната ситуация, в която се намира България. Когато хората тръгват на война, се свирят маршове: така и ние се успокояваме, че смеейки се днес, ще се разделим с всичко лошо, както казваше Гогол. Все пак този смях е прекрасна илюзия, нали?

— Един малко нетактичен въпрос. Не смятате ли, че правите художествен компромис, поставяйки "Когато котката я няма". Интересно ми е: с какво тази комедия ви привлече?

— Вероятно праця, макар, че не бих искал. Дори с факта, че я поставям за трети път /в театър "Дружба" — София и Стара Загора — б.р./ Но това е един от неумолимите закони на пазарната икономика. Тя играе само на сигурно и предлага стока, която се купува. А защо се купува "Когато котката я няма"? Защото фалшът и лицемерието в нашите взаимоотношения с всеки изминат ден попадат под законите на инфлацията. Ние се смеем, макар, че утре можем да плачем, защото приятелят ни жестоко ни е наранил, любимата — изневерила, съпругата — излъгала... Ако за такива изживяния или неизживяния от нас ситуации е разказано непретенциозно, с много силно чувство за хумор, без излишна социологизация и натрапчив морал, то тогава все пак си струва да обърнем внимание на тази комедия?

— Това е английска пиеса. А как се чувства българинът в подобни любовни авантюри?

— Тази клетка "семейството" е една и съща навсякъде по света. Затова любовните приключения на героите, макар и разказани по английски, не отстъпват по подлост и лицемерие на нашите балкански нрави. Ех, ножове няма, псувни също липсват, но затова пък щедро раздаваните лицемерни усмивки са толкова много, че зрителят в залата сигурно ще си каже: "Ах, колко е близо Европа до нас!".

— Не смятате ли, че тази творба се появява в нашия театър, и във връзка с големия интерес към секса, зодните, екстрасенсите — явления, за които доскоро съвсем плахо или никак не се говореше?

— Сигурно въпросът крие и своя отговор, но не искам да се съглася с него. Жалко, че след толкова години и ние стигнахме до битаката на света. Лошото е, че не тръгнахме с девствени очи към неоткритите пространства, за да ги възприемаме като нещо нормално. Сега този свят го гледаме — учудени, уморени и скептично настроени. Но това рано или късно ще отмине и много скоро "ерзац" — явленията на изкуството или културата ще отидат на прашните лавици — там, където им е мястото навсякъде по света. Дано да сме живи да дочакаме онзи ден, когато истинските духовни ценности ще струват уникална цена.

— И все пак, тук, в Русе "котката я няма": какво е вашето тайно желание?

— Аз съм зодия "стрелец" и бих искал и този път да улуча "шестица" при първата ми среща с Русенския театър и неговите артисти.

Разговора води: Крум Гергицов

Красивата съседка изпраща всяка неделя на риболов своя... шаран.

Преди брака се боготворяха, а сега са заклеті атеисти.

Много често краката на лъжата са... дълги и хубави!

Преди да каже "да", красивата и умна жена казва "дай".

Жена му е като картина, само че... модернистична.

За любовния пожар, никой не търси пожарогасител.

Мълчанието на собствената съпруга винаги е злато.

Срещнах половинката си в живота и станах четвъртинка.

Стрелите на Амур пронизаха и моето... портмоне.

Драгомир ДРАГАНОВ